

Verdorie, ik ben misschien wel tien keer opnieuw beginnen schrijven. Ik kan eigenlijk alleen maar glimlachen als ik over dit verhaal nadenk. Hoe je het ook draait of keert, mijn broer is homo, maar ook de beste broer ter wereld.

Ja hij was altijd al anders, nee hij zou wel een vriendin krijgen en dan een heel lieve zorgzame man voor haar zijn. Ja hij verkleetde zich graag met spullen uit mijn kleerkast, hij speelde mee met de Barbies maar knipte dan ook hun haar kort om mij te plagen. Ik schold hem tijdens ruzies vaak uit met woorden als janet of homo... iets waar je dan achteraf ook veel spijt van hebt... Als iemand mij erover aansprak zei ik ook alleen maar 'Ja, hij is raar...' Eigenlijk is dit verhaal ook heel kort, net omdat hij zich al op zo'n jonge leeftijd geout heeft.

Ik ontdekte het per ongeluk door een telefoongesprek tussen hem en zijn allereerste vriendje te horen. En ik was teleurgesteld... omdat hij het mij niet had durven vertellen... Maar ik was vooral bang, bang omdat hij misschien gepest zou worden. Het tegendeel was waar, mijn broer van 15 jaar werd één van de populairste jongens, graag gezien door iedereen, een supercharmeur... en vanaf toen klikte het ook stukken beter tussen ons. Hij was niet meer raar, maar eerder speciaal en 'one-of-a-kind'.

Hij heeft ook veel sympathie gewekt door de manier waarop hij het voor zichzelf heeft uitgemaakt: "Ik ben op de Meir gaan zitten, heb naar de mensen gekeken en me dan afgevraagd 'voor wie gaat mijn hart nu sneller slaan, mannen of vrouwen?' ". 😊

Ja, wij maken soms mopjes, maar hetero of homo, ik ben potverdekke superfier op mijn broertje. De manier waarop hij in het leven staat, hoe hij zorg draagt voor zijn familie, vrienden maar ook onbekenden helpt... Hoe hij de wereld ontdekt, zijn grenzen alsmaar verlegt en de gedrevenheid waarmee hij zijn job uitoefent. En dat allemaal met een bepaalde flair, oog voor detail en helemaal op zijn manier... wat ben ik blij met mijn broer, die ook homo is...